

VII CONCURS

de narracions curtes

JOSCP SUICR I PAICÉ

VII Concurs de narracions curtes

Josep Soler i Palet

Concurs organitzat conjuntament per
l'Ajuntament de Terrassa i l'Ateneu Terrassenc

VII Concurs de narracions curtes Josep Soler i Palet

1a edició (digital): abril 2017

Revisió dels textos: **Fina Ginesta**

Ajuntament de Terrassa

Servei de Cultura

Servei de Comunicació

© Ajuntament de Terrassa

El jurat del VII Concurs de narracions curtes Josep Soler i Palet ha estat format per :
Lídia Anoll, Josep Corominas, Maria Costa, Jordi F. Fernández, Jordi Flores, Aurèlia
Llach i Montse Llovera.

ÍNDIX

PRESENTACIÓ	5
Montse Villares Muñoz ESQUERDA	6
Jordi Martínez Pallejà LES NITS DEL PACÍFIC SUD	8
Isabel Tribó Mateu ARTE, TRAJES Y COMPLEMENTOS, LA PARISINA	13
M. Neus Torrella Font BELMONT CLOSE	17
Miquel Puyol EL GAT	22
Maria-Mercè Guiu Ferran EN MARCEL·LÍ	24
Sílvia González Martínez LA CURIOSITAT	27
Eva Antón Ferremoné LA FOSCOR PROTECTORA DE LA MUNTANYA	32
Marina Hoyos Marín LA SEGUNDA OPORTUNIDAD	37
Elena Polanco Durán UN LABERINTO A RITMO DE AUTUMN LEAVES	43

PRESENTACIÓ

La diada de Sant Jordi és la gran festa de la cultura catalana. Les roses i els llibres es converteixen en una mena de fil conductor d'una jornada de convivència, de civisme i de terrassenquisme a través de la qual s'expressa la identitat del nostre país i la vocació de Terrassa com a ciutat cultural.

Terrassa és un referent en molts àmbits del món de la cultura, tant per la quantitat com per la qualitat de les creacions i de l'oferta cultural existent a la ciutat en teatre, dansa, cinema, música, arts plàstiques, literatura... Precisament, la diada de Sant Jordi és el millor moment per donar a conèixer la nostra vitalitat i creativitat literària, de la qual el « Concurs de Narracions Soler i Palet » n'és una mostra excel·lent.

El certamen enguany celebra la seva setena edició, de la mà de l'Ateneu Terrassenc i de l'Ajuntament, i constitueix també un homenatge a la figura cabdal de Josep Soler i Palet, un dels grans impulsors i difusors de la cultura terrassenca al segle XIX i començaments del XX. El concurs de narrativa que porta el seu nom ens permet descobrir l'enorme talent present en els treballs de les autores i els autors que participen al concurs i que contribueix a enriquir encara més la vida cultural de la ciutat.

Us convido doncs a endinsar-vos i gaudir d'aquest recull de narracions, de la diada de Sant Jordi i de la riquesa cultural terrassenca i catalana.

Jordi Ballart i Pastor

Alcalde de Terrassa

Montse Villares Muñoz

Primer premi

ESQUERDA

Em llevo.

Respiro.

El meu cos és viu.

La sang circula encara que no la sento.

Badallo.

El cervell encara dorm. Encara no sento dolor. Sento un buit molt gran, indefinit, i alhora, un pes que em tiba avall. El cap em pesa. Arribo al lavabo amb els ulls mig clucs. Em molesta la llum. La dutxa normalment em desvetlla. Avui voldria que no ho fes, que tot hagués estat un somni, que no haguéssim discutit, que no haguessis marxat...

Agafó els contes i fujo cap a la reunió. La vida continua malgrat l'esvoranc que creix dins meu. Camino perquè el sol ha sortit, perquè el rellotge no s'ha aturat, perquè encara respiro. Amb pas lent, ingràvid. Aixeco el peu i temo no tocar el terra, que el món desaparegui i, aleshores, malgrat la por, només per un instant, ho desitjo. Però trobo el terra, pertinaç, i haig de fer una altre pas. I un altre. Els semàfors alternen verd i vermell. Els cotxes circulen. La gent camina ràpid com si la vida tingués sentit. Els sons dels

seus motors, dels clàxons, de les veus, m'arriben distorsionats, com si formessin part d'una altra realitat.

Sento que parlen i el dringar dels gots i de les culleretes. El Pep afirma que cal una coma rere el vocatiu, si no el sentit canvia. La Montse assevera que no és versemblant; la protagonista del conte no pot volar; és una dona amb sabates de taló. El Toni creu que sí i li presta unes ulleres noves. La Eva sent la carícia de l'aire quan s'enlaira. El Lluís xiula la cançó de la Mary Poppins. La Sílvia afirma que als somnis tot és possible.

Parlen mentre esmorzem. Jo avui no puc parlar. Miro la tassa. Té una esquerdada que brilla. La resta de la tassa és un clarobscur, una ombra, un desert gris. No veig les seves cares. Només sé que hi són. M'arriben difuminades les seves paraules enxarxades amb silencis i rialles –també el meu silenci en forma part.

Em concentro en l'esquerda, negra com el cafè, com la foscor dels seus ulls, com el silenci de la seva absència. La tassa plora. No veig ningú. Les cares s'esborren.

Ja no veig l'esquerda. Ara
és
dins
meu.

Jordi Martínez Pallejà

Segon premi

LES NITS DEL PACÍFIC SUD

La cuina bullia d'activitat. Els crits dels cambrers es confonien amb els renecs i les queixes dels cuiners i dels ajudants. La fumera que els embolcallava i les flamarades procedents dels fogons acabaven de completar el caos pretesament organitzat en què treballaven aquells esclaus del segle vint-i-u.

L'Eva tenia el cap a punt d'esclatar, la ressaca no perdonava, i amb prou feines era capaç d'enretirar l'hamburguesa de la planxa i deixar-la caure sobre un panet rodó obert. Acte seguit la cobria amb un pegat de ceba socarrimada i ho tapava amb l'altra meitat del pa. Per acabar, hi afegia un grapat de patates fregides que coronava amb un toc de quetxup tot formant un conjunt colorista i ric en triglicèrids.

Va esbossar un somriure, satisfeta per la seva convincent composició, però no va poder evitar dos estossecs violents sobre el menjar. Havia de deixar de fumar, va recordar-se. Si més no, retallar la dosi a menys d'un paquet diari. I així, formulant promeses que no compliria mai, feia les paus amb ella mateixa durant una estona.

Prescindint del fet que algun company s'hagués adonat de la seva malifeta, va col·locar el plat a la lleixa on els cambrers s'acostaven

per recollir-hi els encàrrecs. Bon viatge, va dir-li sorneguera mentre feia adéu amb una mà.

Els ulls li coïen i li feien mal l'esquena i les cames. Cada deu minuts se sentia temptada de treure's la còfia i el davantal, anar a veure l'encarregat del local i presentar la renúncia. Però la perspectiva de no poder pagar l'habitació un altre mes era poc engrescadora. Calia resistir. Rebufada i tornem-hi.

A dos quarts de dotze de la nit, la ciutat oferia una calma que l'Eva adorava. Era l'hora que plegava. La brisa fresca i la davallada de decibels la feien inspirar i espirar lentament en un acte imperatiu de depuració.

També era l'hora en què solia encaminar-se cap al Pacífic Sud, el seu últim bar de capçalera. No li feia gràcia presentar-s'hi fent tuf de menjar, però sabia que ningú no li ho tindria en compte.

El Pacífic Sud era un local poc conegut per la gran massa. Ubicat en un carreró del casc antic, costava de trobar ja que el cartell que rematava la porta d'entrada havia estat lluminós en els bons temps però el vandalisme i la crisi,- calia estalviar en consum elèctric-, l'havien deixat a les fosques. Per a l'amo, el Gustau, no suposava cap problema. La seva clientela era fidel i no necessitava més ingressos per fer quadrar els números. Això sí, sempre saludava amb un ample somriure els nouvinguts que arribaven de la mà dels veterans. I un dels nous era l'Eva, a qui havia introduït en l'univers del Pacífic Sud el Joan, company de pis seu i traductor de poesia que amb prou feines llegia ningú. Les subvencions públiques i un editor sorrut i acabalat ajudaven a entendre el miracle.

Des del primer dia que hi va aterrar, l'Eva s'havia sentit brutalment atreta per l'ambient extemporani del bar. Havia envellit malament i se'l podia ubicar en l'imaginari dels anys setanta: il·luminació pàl·lida, sofàs esponjosos de pell, taules baixes de vidre i miralls enormes. De fons, i com a fil musical, el so d'una tele vella on hi feien un partit de futbol que ningú seguia. La fauna del bar eren

clients, sobretot gent d'oficina, capcots i per costum recolzats a la barra on diluïen els seus maldecaps en una cervesa o en un gintònic ben carregat.

Si pel consens general aquells haurien estat els perdedors per antonomàsia, l'Eva, després de l'informe detallat que li va fer el Joan de tots ells, els va definir com un exèrcit adormit. Sense cap generositat artificial, creia que havien renunciat a la lluita cos a cos i s'havia refugiat en una soledat reflexiva tot esperant el retorn al combat. Calia reservar forces. Molt pragmàtic, va rematar l'Eva. El Joan adorava la capacitat de capgirar la realitat de la seva amiga. Perquè de fet l'adorava.

Un d'aquests reservistes, un sexagenari gras i addicte al Varón Dandy que solia flagel·lar-se per no encertar mai la travessa, va ser el primer destinatari del missatge. L'home va quedar bocabadat mentre escoltava l'Eva. Algú, per fi, pensava, donava un sentit a la seva vida de badall.

La nova consigna va córrer entre els clients i un profund respecte va començar a sorgir cap a aquella dona vestida com una joveneta, amb texans i jaquetes llampants, de mirada penetrant i seductora, extravertida i xerradora, que una nit havia irromput en aquell antre. L'admiració va arribar quan, un dia, i amb el permís del Gustau, l'amo, va llegir-los un dels seus relats, el seu últim cop amagat. Dempeus al fons del bar, sota el llum esmorteït d'un tub fluorescent, l'Eva va descobrir-los com observava el món que l'envoltava.

Aquella veu, en línies generals, els atrapava perquè era directa, punyent i fàcilment identificable, la d'algú com ells. Els va parlar de la sensació d'estar amb la merda fins al coll, sobrevivint en una societat que sempre volia més i a crèdit, que acostumava a votar els seus botxins i que cada cop exigia menys a canvi.

La diferència entre l'Eva i ells era que ella li havia posat nom als fantasmes i als tabús que els perseguïen per arreu. Havia fet un

diagnòstic i els pacients respiraven més tranquils.

La primera història de l'Eva feia un gir inesperat cap al final, quan descrivia com dones i homes, solteres i solters i també casades i casats, es trobaven, s'assaborien i es llençaven, en alguns casos fins i tot amb cura. "Signes del temps, tot ha canviat. Benvingut el canvi" deia per tancar el relat. Tot seguit, els aplaudiments acompanyats i els assentiments no fallaven. Ni la mirada embadalida del Joan, que l'admirava amb devoció, sent conscient que aquest era el primer pas cap a l'enamorament. Se sentia afortunadíssim per haver trobat l'Eva sense proposar-s'ho, en l'habitació del costat.

Aquell cervellet inquiet reconfortava els assistents perquè, entre ells ho havien debatut, no era un discurs enrabiats ni famolenc de venjança, sinó el signe d'identitat de diverses generacions, agermanades per una crisi que mai acabava de marxar. L'Eva els hipnotitzava del tot quan afirmava que el Pacific Sud semblava un bon lloc per sobreviure mentre no albiessin el vaixell rescatador. Quan ella s'acostava a la barra per refrescar-se s'asseia en un tamboret i deixava anar un sospir. El Joan s'hi acostava per felicitar-la i per parlar-li a cau d'orella. L'Eva agràia tot el que li deia i es deixava amanyagar. Però més d'un cop li venia al cap el seu projecte, l'únic projecte que la mantenia amb vida i demanava al Joan uns minuts per estar sola, rumiant. Ell hi accedia sense objeccions i s'allunyava. L'Eva obria la seva bossa i en treia una llibreteta on escrivia sovint dues o tres pàgines en qüestió de minuts.

Eren idees soltes, paràgrafs i diàlegs entre personatges que un dia formarien un tot anomenat novel·la, el fill que sempre havia volgut tenir. Del seu entorn, només el Joan en coneixia algunes pinzellades. Perquè era l'únic capaç de capbussar-se en el seu món sense ofegar-s'hi.

A les dues de la matinada, l'hora que tancava el Pacific Sud, tots dos marxaven a casa, cansats i en silenci. Tenien les cordes

vocals resseques de tant xerrar amb els uns i amb els altres. De sobte es miraven, se somreien i es dedicaven alguna ganyota afectuosa. S'agafaven de la mà i pensaven el mateix sense saber-ho: una altra nit per emmarcar. Es delectaven amb aquell present inspirador tement en el fons que el futur els reservés una vida molt més higiènica i plana que l'Eva ja havia provat temps enrere.

De vegades dormien junts i de vegades s'embolicaven. Fora d'això, cadascú feia la seva i havien arribat a l'únic acord, a petició d'ella, de mantenir una relació lliure de sinceritats tòxiques. El ciment que els unia era una química que s'encongia i que s'estirava com una goma. Un pacte eteri però honest, l'única certesa construïda entre ells en un món inestable on s'exigia seguretat i compromís de totes, totes.

Quan algun amic comú, d'aquells més observadors, s'atrevia a etiquetar-ho com amor tots dos reien sense embuts. Perquè sabien que ho era. I a pesar del nus de xocolata que se'ls feia a l'estómac no en volien abusar. I, clar, el marge que tenien era gairebé infinit.

Isabel Tribó Mateu

Tercer premi

ARTE, TRAJES Y COMPLEMENTOS, LA PARISINA

Cada mañana, Victoria hace el recorrido desde su casa en la Plaza de la Santa Cruz, hasta la Calle de la Vida donde está “La Parisina”, cerca de la Giralda y de la Calle Judería. Sus pasos resuenan en el enlosado del callejón que guarda la humedad de la mañana y el dulce olor de alhelí que siempre emerge de los patios. Hacía ocho años que se había dicho «si me sale bien lo de la tienda me vendré a vivir aquí». A esta hora siempre suenan las campanas de la Giralda, le encanta su tañido y detenerse para tomar unas pastas en el Puesto de Calentitos, antes de abrir su comercio. Empuja el portón enrejado del local y entra con un luminoso rayo de sol que se enreda en sus pasos. Azulejos y mirtos junto a la fuentequilla en el recoleto patio que da acceso a la estancia donde recibe a sus clientes. Esta es su tienda: Un lugar amable que permite revelar caras e ideologías ocultas a clientes y amigos. Lo piensa con cierta inquietud sin perder de vista al hombre que en los últimos días fuma en la esquina, tal vez uno de la secreta. También ha hecho acto de presencia esta mañana. Con lo difícil que fue instalar el negocio, siendo mujer.

El interior está calentito y huele a algodón y lavanda. Se apresura a ocultar mejor las revistas Ruedo Ibérico y otras propagandas clandestinas entre ropas y sedas. Esta mañana intuye el peligro.

Aun así, se afirma, «lo haría una y mil veces para honrar la memoria de mi padre».

Fue en diciembre de 1935 cuando su padre dijo que tenían que irse. Cerraron la casa y abandonaron Sevilla con un par de maletas. El tren les llevó. El padre, comprometido con los republicanos, se bajó en Madrid. «Adiós, Victoria, lo hago por ti y por mi gente, no llores». No lloró. Comprendió. Ella, con 18 años, y su madre siguieron hacia París. Humo, aduanas y horas interminables de tren. Por fin la casa de Margot en la Rue Dalember. Margot fue muy generosa y les ofreció trabajo en el periódico de León Blum, L'Humanité. Dos años después llegó la noticia de la muerte de su padre, Ernesto Solís de Páramo, en el frente del Alcázar. Entonces se puso en contacto con los grupos clandestinos.

Se da un descanso y se asoma a la calle. El policía, seguro que lo es, sigue en la esquina y ahora son dos. No puedo esperar más, se dice. Telefonea a Luisa.

–Tengo los trajes que me encargaste. Ven a buscarlos...Sí... cuanto antes. En un taxi mejor, ma chérie. Es importante que no se los lleven otros. ¿Comprendees?

Luisa entiende que hay peligro.

En el escaparate de la tienda se exhibe el gran baúl, el que su madre se llevaba de viaje. Abierto como un armarito, muestra en su interior ropas y delicados objetos de los años 20 que todavía encontró en su casa de la Plaza de la Cruz. En primera línea luce la blusa de organza y lentejuelas que no está a la venta, no, porque es la que se prueba Paulino Salazar cuando en la trastienda se encuentra con Manuel de Cazorla.

Otra vez mira hacia la esquina y no ve a los policías. Tal vez era un temor sin fundamento.

Había pasado los veranos en Sevilla desde 1956, pero fue después de la muerte de su madre, en 1967, cuando decidió instalarse aquí. Afortunadamente su casa se había conservado y la herencia de su madre no le supuso problema. Los numerosos contactos que iba haciendo reafirmaron su compromiso social y político. En Sevilla había muchas personas que buscaban salida

al ambiente enrarecido de la ciudad, del país. Muchos lo hacía a través del arte, otros, de la política o con sus formas genuinas de expresión personal. «Fueron ellos quienes me animaron a abrir la tienda y yo, simplemente, lo hice, –explicó a su gran amiga Margot cuando regresó a París para arreglar sus cosas–. En cuatro o cinco meses lo tuve claro. Alquilé el local y lo organicé todo para acoger las primeras exposiciones, hacer los viajes a París para traer propaganda, enlazar con los grupos de acá y de allá y acoger a los amigos en el saloncito de la trastienda».

«–¿La Pagisina, tu? –inquirió Margot, divertida.»

«–Sí, así me llaman en Sevilla. “La Parisina. Arte, Trajes y Complementos”» A Margot le gustó el nombre de la tienda. Despistaba bastante.

Mientras espera a Luisa, no para de ordenar y recolocar los objetos de la tienda. Las horas se van sucediendo, y ningún cliente la distrae. Ni siquiera las campanas de la Giralda logran relajarla. Desde que en Febrero la policía había descubierto el aparato central de propaganda del Partido Comunista, las precauciones eran pocas. Esta mañana tienen que recoger los números de Senda y las octavillas llamando a arrancar de la cárcel a los compañeros del Proceso 1001.

Se detiene en cosas que le traen recuerdos, como la boa de plumas de marabú colgada del biombo, junto al gran espejo que ocupa la pared del fondo, detrás de la cual se oculta el saloncito de las reuniones clandestinas y las veladas. Le parece ver a Manuel de Cazorla serio, elegante y circunspecto, y su imagen reflejada en el espejo cuando por primera vez se la probó, enroscándola de mil maneras en el cuello con un mohín coqueto. Así fue como Victoria descubrió su secreto. No era aquella cosa que él dijo que buscaba para un regalo especial, tal vez un abanico de nácar, lo que le había llevado a La Parisina, sino el irresistible impulso de probarse la boa de marabú violeta. «Le sienta muy bien, monsieur. No está a la venta pego puede venig a probágsela cuando quiega”.» A ella le gusta forzar su acento francés. También Manuel hace aportaciones para el sostenimiento del trabajo clandestino y recomienda la tienda a sus amistades, encantadas de ser recibidas de forma tan especial por Victoria.

Alerta. Unos pasos resuenan en el callejón, suelta la boa, retiene la respiración hasta que el sonido se pierde a lo lejos. La espera de Luisa se alarga demasiado. Llevada por una corazonada, recoge revistas, bolsas de octavillas, y lo esconde todo en la trastienda, la puerta oculta por el espejo. Quiere irse pero ha de aguardar. Se asoma una vez más, con disimulo, y allí están. Hay dos. Ahora son guardias civiles. Ya no resiste la espera. Va a cerrar cuando el trote de un coche de caballos y sus cascabeles irrumpen en la quietud del callejón. Al momento entran en la tienda tres turistas de risas alborotadas y, con ellos, Luisa. En media hora han salido ya los cuatro, han subido de nuevo al coche, cada uno con una bolsa repleta de papeles tapados por mantones de manila de largos flecos. Sus risas y parloteo llenan la tarde. Después, silencio. Asunto concluido. Pero no. Entran los civiles, sus miradas escudriñan, imponen, abruman. Han venido a advertirle que no cumple el horario de cierre por la tarde y que esto tendrá consecuencias. Antes de que Victoria conteste, un tercer agente penetra atropelladamente. Se dicen algo en voz baja, se ven inquietos y salen apresurados, olvidándola.

Lola, del Puesto de Calentitos, casi se tropieza con ellos al entrar en la tienda y, sacudiéndose ambas manos como si quisiera secárselas, le suelta la noticia:

—¡Chica, lo que ha pasado! Han asesinado a aquel señor gruñón, ¡La que se ha liado! ¡Uf! Acabo de oírlo por la Radio Nacional. Pararon la música y todo...

El día de 1967 en que Victoria Solís Manso, más conocida como La Parisina, decidió abrir su comercio en Sevilla, algo cambió para siempre en su vida. Hoy, 20 de diciembre de 1973, a sus 56 años, siente la satisfacción de estar honrando la memoria de su padre y de los que lucharon por los derechos y libertades.

Sale al patio, respira, se estira y sonrío complacida. Preludio que sacude la represión. Cierra el portón. Basta por hoy. Hasta mañana.

M. Neus Torrella Font

BELMONT CLOSE

Al cap de vint anys, vaig tornar a Cambridge amb els meus fills. Tant l'un com l'altre mostraven un interès especial per conèixer els llocs on havia transcorregut una època de la vida d'estudiant de la seva mare. Mentre els feia de guia, rememorava la meva estada, i alhora, gaudia passejant-los pels llocs on hi havia passat tantes i tantes hores. Newham College -la meva facultat-, la Biblioteca, inconfusible, el centre històric, lúdic i acollidor, els pubs atapeïts de gent jove i sobre tot, Belmont Close, la casa dels Denman, on vaig viure.

Quan em van acceptar per fer l'entrevista a Newham College, tenia divuit anys, i si tot anava bé, esdevindria undergraduate. Vaig tenir sort. M'havien admès i ja podria començar el grau en Llengua anglesa, tal com havia triat. M'atreia el sistema de tutoria one-to-one. Em van donar l'opció de viure en règim de semi internat, i un mes abans de marxar, el College ja m'havia enviat una adreça: Mrs Denman, del 22 Belmont Close, a Cambridge, la meva família amfitriona mentre estigués a Newham.

En arribar a Victoria Station, a Londres, em vaig sentir força perduda, no estava acostumada a estacions tan grans, ni a aquell batibull de gent i de trens. Volia anar a Cambridge de la manera més ràpida i econòmica, i per bé que m'atrafegava preguntant a tort i a dret, el meu anglès, no em resultava prou efectiu. Jo intentava fer-me entendre, però no comprenia el que em deien.

Així, sense adonar-m'en, vaig anar perdent força temps. Per fi vaig trobar la línia regular d'autobusos National que em portaria a Cambridge. A l'estació d'autobusos de Cambridge vaig agafar un taxi fins a Belmont Close, per no perdre més temps. Aleshores, hi vaig ser en un no res. Però per comptes d'arribar-hi a migdia, com havíem quedat, m'hi vaig presentar quasi bé a l'horabaixa, i aquella família ja havia donat per fet que l'estudiant no arribava a l'hora acordada, i decidiren, suposava jo, anar a sopar a fora.

Belmont Close era una casa victoriana de tres plantes, amb tribuna i jardí. El seu aspecte em va transportar a les novel·les de la Regència i el Romanticisme anglesos. Vaig trucar un cop, dos cops, i ningú no es bellugava. Feia un fred i una humitat que m'arribava al moll de l'os. Quan passava algun cotxe pensava que s'aturaria a preguntar-me alguna cosa, però els anglesos no són massa inclinats a preguntar a estranys. Em començava a inquietar. Portava un equipatge difícil de tragar d'un cantó a l'altre, era qüestió de fer només els moviments estrictament necessaris.

Vaig deixar totes les maletes arran de la porta del jardí de Mrs Denman, no gosava anar més enllà. M'havia pres seriosament l'avís NO TRESPASSING, tan corrent en els jardins de les cases angleses, que tantes vegades havia vist en les fotografies que em feien descriure a les classes d'anglès. I, amb el meu anglès molt precari, em vaig atrevir a trucar a la casa del costat i preguntar pels Denman.

Amb cara de llàstima, la veïna em volia informar de la situació de la meua família d'acollida, però jo el que volia era fer-ne via i que em digués si sabia a quina hora acostumaven a tornar els Denman, si sortien al capvespre. Pel que vaig entendre, Mrs Denman, la baronette, estava tramitant la separació del seu marit, Sir Richard Denman, Bart. --què deu ser això de Bart.? --vaig pensar. Després vaig saber que Bart. era l'abreviació de baronet, un títol nobiliari de poc rang.

Em sorprengué tant, que el poc que sabia dir ni em sortia, --així m'han enviat a una família que s'està desfent? --em preguntava--. Però, com pot ser que el College vulgui córrer aquest risc? --no ho entenia--. Fet i fet, encara que siguin mig aristòcrates, no estan pas alliberats de neguits i entrebancs!

Deuria fer tan mala cara, que la veïna, Mrs Williams -havia vist el nom a la bústia- no parava d'insistir que no em quedés allà a fora, però jo només volia que arribessin els Denman i que almenys m'allotgessin per una nit o dues, que jo després, ja trobaria un altre lloc si ells no em podien acollir..

En aquell moment, un Morris blanc s'aturà davant la casa.--Per fi, ja són aquí --em vaig il·lusionar--. Però no, no eren ells. El cotxe s'aculà enfront de la porta gran del jardí, i un home de mitja edat, de pell fosca va baixar i es dirigí cap a mi. --Deu ser el jardiner o el guardià. Que estrany és tot plegat- rumiava confusa--. Portava un paper a la mà i amb dificultat idiomàtica, va poder llegir-hi les meves dades. Com que jo feia cara de no entendre-hi res, me'l va mostrar i en efecte, era correcte. Em volgué tranquil·litzar tot explicant-me que es deia Jack, i que era kind of baronet's deputy, que Mrs Denman l'enviava perquè m'obris la porta de la casa, que ells tornarien tard. I, tanmateix va obrir, m'ajudà a carretejar les maletes, i em feu passar al hall. Em va dir que m'hi hauria d'esperar fins que ells arribessin i que no em preocupés, que ell es quedaria al despatx. Aleshores, vaig intuir el que m'havia dit. Era l'ajudant del senyor Denman.

Aquella situació m'esporguï, m'intimidà. Havia llegit molta novel·la negra, i se'm feia difícil deturar la imaginació. No obstant això, jo m'esforçava en mostrar fermesa i autoconfiança, però no podia deixar de vigilar la porta mig oberta del despatx, on ell acabava d'entrar, i alhora, mirar amb frisança la vidriera que donava al carrer, com si els meus amfitrions poguessin aparèixer d'un moment a l'altre.

De cop va sonar el telèfon, vaig captar que en Jack parlava amb to circumspecte i penjava. Encara no feia ni deu minuts va sortir corrents del despatx, espitregat, amb un obrecartes a la mà. En veure'l em vaig acovardir tant que sense poder controlar el tremolor que m'havia vençut de mig a mig, em queien les llàgrimes con una Magdalena. En Jack va captar que la seva aparició m'havia sobresaltat, i intentà assossegarme tot encetant una tímida conversa sobre el temps. Se m'apropà, jo vaig fer un pas enrere, el volia evitar, però m'agafà pel braç dret, i aleshores em digué que era normal que Mrs Denman i el seu marit tornessin

tard, que per això ell era allà, que havia aprofitat l'estona per obrir el correu, que eren ells qui el telefonaren.

Quasi bé encara no m'havia refet de l'espant que vaig veure un cotxe que aparcava davant la casa. --Ara sí que ho deuen ser --vaig deduir--. Ho havia encertat. Per fi, Lady Fiona Denman i Sir Richard Denman hi havien fet cap. Com si res, es van dirigir a mi amb tota naturalitat i després de presentar-nos, vàrem entrar a la sala d'estar. Quasi bé només amb un protocolari *sorry o would you like a cup of tea?* hauria d'entendre que quedava tot normalitzat. Em vaig conformar, si més no, malgrat l'ensurt, ja tenia on passar la primera nit, si el que m'havia comentat Mrs Williams era cert.

La Fiona Denman traspuava amabilitat, i amb un estudiant cerimonial m'acompanyà al segon pis per allotjar-me en una habitació àmplia, que donava al jardí. Els mobles Chippendale, elegants, jugaven amb l'estil del cobrellit i del cortinatge, ambdós d'un estampat acolorit i multifloral de tapisseria anglesa. Era tan diferent del que jo estava acostumada, que fins i tot em resultà agradable. M'hi vaig sentir còmoda de seguida. La meva estada a Belmont s'allargà tres anys.

La relació que s'establí entre ells i jo fou d'una perfecta cordialitat i entesa. En cap moment em va deixar entreveure que tinguessin cap problema de convivència, ben al contrari. Per a mi es van convertir en una veritable família. M'hi trobava tan bé que massa sovint negligia la correspondència amb la meva pròpia família.

Amb els Denman de Belmont Close, vaig aprendre que val més no desestimar els parers dels veïns, i sobretot que els anglesos, per bé que no són fàcils de tractar, quan els entens són sorprenents. Ara bé, mai vaig saber perquè no hi eren quan jo vaig arribar. Ni tampoc si la separació del matrimoni era un fet real. De totes maneres, les atencions que la baronette rebia d'en Jack m'incitaven a recelar de l'honestedat d'ambdós. Més endavant em vaig fer creus de l'obscuritat que deuria envoltar la vida de la Fiona Denman, en tot temps dissimulada amb elegància, mentre empatitzava amb el meu dia a dia. Potser sí que la veïna havia vist més coses de les que em podia explicar.

Anys més tard, m'adonaria que els Denman, tothora s'havien esforçat en impedir que jo pogués copsar la seva veritable situació, ni treure'n massa l'entrellat. Me'n vaig convèncer del tot el dia que casualment vaig aconseguir un diari de l'anomenada yellow press. Esbalaïda, hi llegia amb estupefacció, que Sir Richard Denman havia estat declarat culpable de la mort, en circumstàncies poc clares, del seu ajudant Jack Fox. La notícia em sobresaltà, però em traspalsà encara més haver d'admetre que la família amb la qual havia estat convivint tant de temps, i que m'havia allotjat amb gran hospitalitat, de sobte, hagués escrit un capítol tan fosc de la seva història.

Miquel Puyol

EL GAT

—Senyora O'Hara, ¿sap què diuen d'aquest gat?

Ja està una altra vegada aquesta vella jueva amb les seves bajanades. Una ja en té prou amb estar en aquesta avantsala de la mort com per haver de suportar les seves ximpleries.

—No. Digueu-me, estimada, ¿què li passa?

—Diuen que des de fa mesos acompanya els que van a morir. S'arrauleix als peus dels moribunds i es queda amb ells tota la nit. Fins i tot li va passar al senyor Martin, de qui els metges no sospitaven que estava a punt. ¿No li sembla tendre?

Per què aquesta estúpida el porta a la nostra habitació? A veure si ens portarà mal averany la maleïda bestiola.

—Senyora Lévy, sabia vostè que a la guerra ens vam menjar una vegada un gat? —Espero impressionar-la i que marxi a acariciar-lo fora de la nostra habitació, al pati o a la sala de jocs.

—Tant de bo hagués enxampat un gat a Dachau. Érem nosaltres els que caçàvem les rates per poder menjar una mica de carn. La senyora Higgins diu que vostè va estar allà també. Però..., no li he vist el tatuatge.

—Jo vaig fer d'infermera en la 45a divisió d'infanteria americana. Vam alliberar Dachau. No hi vaig ser presonera.

Vella bruixa guillada que m'ha estat mirant els braços per veure si tinc un tatuatge com el seu. ¿No s'adona que és impossible que

jo sembli jueva, gitana... o una maleïda comunista ?, ni de broma. —No ho sabia. No s'imagina com d'agraïts vam estar els que vam ser alliberats.

Tanco els ulls. Faré veure que m'estic adormint abans que comenci la cantarella de sempre d'aquests pollosos: que si anaven a morir tots... ,que si com de terrible va ser allò..., que, sent infermera ja ho vaig poder veure..., que si va ser un crim contra la humanitat... No seria la primera vegada que m'encolomen el discursset en saber que hi vaig ser.

Sento com surt de l'habitació. El truc ha sortit bé. Xiuxiueja amb l'auxiliar que ens porta el berenar. Pel que sembla, s'endú el seu i li diu que no em desperti, que acabo d'adormir-me, que deixi el meu sobre la taula.

Quan tanquen la porta m'aixeco i bereno. Torrades amb paté de tonyina. A la nostra edat, a l'omega-3 ja no li queda temps de fer res de bo. En guardo una per al ressopó.

El sopar no ha estat malament. Però la televisió és insofrible. He deixat allà la senyora Lévy, mirant-la, mentre acaricia aquell sac de mandra amb potes. Oh!, veig la torrada i se m'acut una dolenteria. Esgarrapo amb les ungles el paté i taco el cobrellit d'aquesta pesada a l'altura dels peus. Es morirà de l'ensurt quan noti que s'hi asseu el gat atret per l'olor. Si fos veritat que atrau la mort ...

Al matí següent van trobar morta la suposada senyora O'Hara (el seu nom real era Elke Von Blomberg. Va usurpar la personalitat de Mary O'Hara, que va desaparèixer prop de Dachau en el quarantacinc).

La senyora Lévy la va trobar amb el gat arraulit sobre el seu ventre i llepant-li els dits de la mà dreta. Va pensar que era estrany que no s'estigués als peus.

Maria-Mercè Guiu Ferran

EN MARCEL·LÍ

Algú va trucar a la porta. Potser ja ho havia fet abans, però jo estava massa enfeinat somiant, acaronat per les melodies encisadores de Cole Porter. Vaig obrir impulsivament, sense preguntar qui era, com solia fer, talment com si fos un gàngster novaiorquè que ja res no hagués de témer. Una veu trencada es presentà: “Sóc l’Adelina Tost”. S’empassà la saliva i afegí: “El meu marit s’ha mort”. Durant uns segons vaig tractar d’esbrinar a qui pertanyia aquella veu. És un exercici que sempre m’ha resultat incòmode, sobretot quan després de deu minuts responent preguntes sobre la meva família sencera -inclòs l’inexistent gat- seguia sense reconèixer l’interlocutor, i em sentia vulnerable, nu, davant d’un desconegut amb qui ja havia esgotat els monosíl·labs i els mots buits sense descobrir-ne l’identitat. “Bé, sóc, era, la dona del Marcel·lí, el seu company d’habitació a l’hospital. Li he trucat al mòbil un parell de cops, però sortia el contestador i com que la meva germana viu a prop, m’he decidit a passar.”. “Quan és l’enterrament?”, vaig interrompre amb l’intenció de sentir-me una mica menys culpable. “No pateixi, fa cinc dies que el vam enterrar”. Sentia el gust agre del remordiment per no haver-lo visitat com li havia promès i els sons acerbs varen esdevenir a la fi una frase desencertada: “És que jo pensava que, que encara tindria temps de veure’l”. L’Adelina

em colpejà suaument l'espatlla amb la seva mà tremolosa. "Me'n faig el càrrec. Ni els hospitals ni els cementiris són llocs per als joves. A més, tot ha anat molt de pressa. Ell ja n'estava cansat, ja en tenia prou".

Havien estat cinc dies i quatre nits junts. Era un home dur, de poques paraules, d'ideals fermes i d'esperit valent. Recordo aquella segona nit amb claredat. Estava desvetllat i de sobte una flaire de tabac negre recent fumat va travessar la cambra fins instal·lar-se al llit del costat. I ell xiulava aquella tonada trista i alegre alhora, que tant m'agradava. "Que n'és de bonica aquesta cançó", s'escapà dels meus llavis eixuts, com un badall que hom no pot contenir. "Perdoni, l'he despertat?". "No, sóc jo qui no pot dormir", vaig contestar per rompre el gel. "Sap una cosa? He anat a fumar una cigarreta d'amagat... Als tretze anys també ho feia. Et fas vell i tornen les prohibicions. La sal, el sucre... Un trist got de vi... Tot és perillós! Però ningú no pot penetrar en els secrets del teu cor cansat... Camí dels noranta he de deixar el tabac perquè cada pipada em xucla instants, diuen que he d'esperar que el cigar es consumeixi sol". Vaig somriure amablement. Comprenia que quan ja estàs de tornada costa massa trobar-hi el sentit a les privacions voluntàries.

"Aquesta cançó, noi, em porta molt bons records. Als quinze anys el meu oncle em va regalar la seva trompeta, i saps què? Em va portar molta sort. Fins i tot, potser em va salvar la vida".

Era la primera vegada que el sentia content, la seva veu greu s'havia amorosit i les seves vivències esdevenien relleus que gairebé jo podia resseguir amb els dits. En Marcel·lí havia estat soldat de la tristament anomenada "Lleva del Biberó", nens fets homes a la força, que varen haver d'anar al front i canviar el quadern de ratlles pel fusell. Va viatjar tota una nit, primer en tren, després en camió. L'endemà, a la caserna, els van cridar a formar i un militar alt i ple els explicà que la guerra no era un joc sinó que lluitarien per la seva pàtria. Les cames, tatuades de blau i grana a cops de pedra al canyissar, li tremolaven i la suor geliva li xopava la gorra de plat i s'escolava darrere les orelles. Aviat quedarien lluny les batalles de garrofes amb els veïns al Camp

del Mono, als afores de Terrassa. Tampoc podria tornar a casa corrent, ni abraçar-se a la mare quan un roc fraticida li esberlés el cap. I de sobte, aquella pregunta aparentment trivial. L'homenot d'aspecte sinistre demanà si algú sabia tocar un instrument. En Marcel·lí va dubtar. Ell només coneixia la melodia que mesos enrere li havia ensenyat l'oncle Heribert. Tot d'un plegat, sonaren novament les seves paraules: "No tinguis mai por d'intentar-ho". El jove Marcel·lí alçà el braç i s'aguantà la respiració. "Jo sé tocar la trompeta". En un tres i no res, es trobà davant d'una colla d'oficials disposats a escoltar-lo. Va agafar la trompeta amb la suavitat que prendria la mà de la Carme. I els seus dits prims i neguitosos, d'ungles rosegades, recorrien el botons metàl·lics de la seva brusa estampada d'espígol i desig, i el vent húmid s'endinsava en les corbes d'aquell tub. A partir d'aleshores, no deixà mai de tocar. Va estar a l'exèrcit, però a la reserva, prop de casa, a recer de les bales, del foc a discreció. Després de la guerra, va treballar de filador en una fàbrica tèxtil i cada diumenge a la tarda es reunia amb el seu amic Antoni per assajar les peces de sempre i, de tant en tant, alguna de les novetats que arribaven amb comptagotes de l'estranger.

"Passi, si us plau. Ho sento molt. Vol prendre res?". L'Adelina refusà la invitació amb una certa inquietud i em donà una maleta allargada. "El Marcel·lí volia que la tingués vostè quan ell se n'anés". La cremallera baixava amb la dificultat de la vellesa, però en el darrer tram lliscà ràpidament i la fredor cònica de l'embocadura m'esgarrifà. Des de l'accident havia deixat el conservatori i no sabia què fer amb la meua vida a les fosques. Potser la trompeta d'en Marcel·lí, a mi, també em portaria sort.

Sílvia González Martínez

LA CURIOSITAT

Ella caminava rere d'ell amb l'esguard clavat en tots els seus moviments. Com apartava les branques, les empremtes dels peus dibuixats a terra... Seguia les seves passes en un vespre tèrbol de tardor com un gos caçador a punt d'atrapar la presa. Estava mig hipnotitzada per aquella figura que avançava decidida cap a no se sabia on. Anava vestit d'una forma impecable, amb les mànigues de la camisa apujades per donar un aire d'informalitat a aquella treballada elegància. Però malgrat la pulcritud de la indumentària, ell no va dubtar a endinsar-se al bosc i deixar-se ferir pels arbustos. Ja duia una esgarrapada a la galta. El fang havia embrutat les sabates de l'home que, en cap moment del viatge, va girar-se una sola vegada per mirar-la. No calia. Sabia sobradament que en aquella periodista hi havia inoculat el virus de la curiositat. Una curiositat que vibrava complaent en el bosc fred i gris.

La periodista mirava el bosc fred i gris per la finestra d'aquell casalot amb el desig de perdre's entre els arbres i gravar noms als troncs, com quan era petita. Quan acabés l'entrevista li demanaria permís a l'escriptor per passejar-s'hi. Era ben entrada la tarda i portava estona esperant el guanyador del premi literari més preuat. El rellotge de cucut marcava les set i els ulls van saltar de quadre en quadre, van relliscar per la llarga taula senyorial per

després grimpar per les velles cortines vermelles. Tot plegat un ambient massa sobri i esquerp que no feia per a un literat de jove maduresa. La periodista va sospirar amb enuig i va remenar les roses del gerro quan va topar-se amb els ulls grisos de la mare de l'escriptor. Va ser com xocar contra un iceberg. La fredor que va transmetre-li aquella dona gran, esvelta i d'extrema elegància, va fer-la recular instintivament. I quan la vella va estirar els llavis per somriure-li, la periodista va sentir agulles sota les ungles.

El fred del bosc començava a penetrar dins d'ella. Ell caminava davant seu aliè al vent i la humitat d'aquella plaça de fulles i fang. I el sol poc a poc abaixava l'esclat de llum i es disposava a repartir els últims rajos, que ell va atrapar amb les mans. Els fils de llum traspassaven les branques i reposaven en les mans d'ell, que els sostenia com si rebés l'hòstia consagrada. La periodista va aturar-se per veure amb detall els dits que tantes pàgines havien escrit, unes mans que malgrat la llum semblaven mortes i empobrides. I llavors, ell va mirar-la. Com havia fet una estona abans al jardí del casalot, d'on van fugir corrents esparverats.

A ella ja no l'importava l'entrevista. No era rellevant que el director del diari l'esbronqués per presentar-se sense material a la redacció. Volia respostes per a ella mateixa. Volia saber per què l'escriptor que mai no havia concedit una entrevista l'havia escollida per parlar de la seva manera de mirar el món. I el que més la feia embogir és que encara no havien creuat paraula. Només havien obert la boca per fondre's en un petó inesperat al jardí.

L'era glacial s'havia apoderat de la sala. La mare de l'escriptor va ser taxativa. L'entrevista s'anul·lava. La periodista va alçar una cella i va acostar-se a la dona, al llindar de la porta. La mare va elevar la mandíbula amb un gest de desaprovació i va etzibar-li una mirada prou desagradable. Però allò no va intimidar-la. Amb veu ferma va reclamar parlar amb l'escriptor. El mateix que en vint anys mai no havia conversat amb cap periodista. Una oportunitat massa sucosa per deixar-la escapar per una vella empipadora que insistia que l'autor havia canviat d'opinió. Però el sisè sentit li deia

que la senyora l'enganyava de forma ferotge. Per això, la periodista va cridar l'escriptor pel seu nom i la seva veu va projectar-se com un tro per tot el casalot. La vella va envermellir presa de la fúria i va convidar-la a abandonar la casa. La periodista va passar davant seu bruscamment i va fer caure un quadre del passadís on apareixia una dona joveníssima amb un nadó als braços. La vella va mirar el quadre tombat a terra i, consternada, va tancar-se a la sala amb un cop de porta. La periodista va mirar l'escena amb estupefacció, una sorpresa que va multiplicar-se fins l'infinit quan per la finestra va veure l'escriptor mirant-la com un nen furiós i atemorit entre els rosers del jardí. I la periodista va sortir corrents a buscar-lo.

Al bosc, el vespre acomiadava els últims instants de sol. Ell continuava dret amb les mans recollides mirant com la foscor li omplia els palmells. Ella l'escrutava recolzada en un arbre a l'espera que les paraules comencessin a brollar dels seus llavis. Però el silenci imperava. Va caure la nit i ella no podia més. Només tenia un petó i la impressió que en aquell home feia temps que hi dominava la tristesa. Va avançar cap a ell, que la va mirar de reüll copsant, sorprès, com passava pel seu costat sense mirar-lo. La periodista va caminar fins coronar el turonet que, desproveït d'arbres, oferia una vista fantàstica de la casa amb el llum encès del que, pensava, era la sala. Ell va situar-se al seu costat i mentre miraven aquella habitació il·luminada en la llunyania, va dir:

'Una vegada vaig tenir un amor. I és amor quan et fa sentir que el terra que trepitges pot fondre's i tu continuaràs dempeus perquè ella t'ha mirat. Un sentiment que mai no havia experimentat perquè no es neix preparat per entomar una malaltia d'aquesta magnitud. Era l'amor entès de la forma més irracional, sense límits ni inseguretats, altiu i valent com un soldat en la seva última batalla. Era tremendament bonica. Volgudament sensual. I jo no vaig veure més enllà d'ella. I ella just naixia i moria on era jo. Un amor tan engegador que necessitava, com a qualsevol drama shakespearí, d'algun obstacle que dificultés la consecució d'aquella passió genuïna. I així, amb un impediment, amb un enemic a abatre, aquell amor fulgurant es catapultaria fins l'infinit

amb més sentit que mai. Estàvem totalment bojós”.

Un enemic a abatre. I la periodista i l'escriptor van veure l'ombra de la mare retallada rere les cortines vermelles de la casa.

La periodista va sortir corrents a buscar-lo. Amb la respiració entretallada va buscar-lo entre els rosers del jardí. Després d'uns minuts perduda per aquell laberint de flors apagades va trobar-lo mirant l'estany, cobert d'heura i amb un corb presidint l'estàtua d'un nu. Qualsevol hagués fugit d'aquella escena. Menys ella. Potser per això l'escriptor va enviar-li aquell correu que, de manera breu i directa, la convidava a ser la primera i única persona d'entrevistar-lo. Perquè després d'aquella conversa ell ja no voldria cap més tracte amb els mitjans, cap contacte amb editors, cap lligam amb el món que batejava a l'altra banda del bosc. Volia retirar-se, però abans necessitava parlar amb algú. Explicar-se. I quan el vent fet remolí va passar com un bòlid entre els dos, l'escriptor se li va llençar als peus, agenollat i abraçant unes cames que tremolaven. I la periodista va afrontar en aquell moment la necessitat de salvar-lo, de posar punt final a un dolor indigne. Amb una força inusitada, ella va agafar-lo pels braços i el va aixecar fins tenir el seu rostre entre les mans. I amb un desvergonyiment impropï, va besar-lo amb tanta força que va esgarrapar aquella preciosa cara d'escriptor. Fins que ell va apartar-la de sobte amb els ulls fets esglai clavats darrere d'ella. I la periodista es va girar com en una pel·lícula de cinema negre per retrobar-se amb l'odi d'uns ulls grisos. Va sentir un nus a la gola. Ell, amb el rostre trencat, va fugir com una guineu d'aquell laberint de flors. Ella va seguir-lo per pur instint de supervivència. I per curiositat.

Els dos, plantats sobre el turó. Negra nit. I la llum de la sala de la casa va apagar-se de sobte. El neguit se'ls va instal·lar als cors amb un sincronisme que els va fer agafar-se de la mà. Ella va atrevir-se a preguntar per la mare. I l'escriptor va somriure. Va parlar d'una dona riallera i nerviosa que tot el dia es barallava amb els estris de cosir, la mateixa que passava hores a la cuina fent invents, la que li llegia el mateix conte, sempre, quan anava a dormir. Va parlar de la mare pacient i entusiasta, la mare

tranquil·la i patidora que un bon dia no va entendre l'amor que el fill va portar a casa. Una mare que no va saber interpretar el codi d'aquella història d'amor que, on hi havia passió i rauxa, va llegir manipulació i egoisme. Una mare que es va convertir en l'enemic a abatre quan es va oposar a aquella dona tremendament bonica i volgudament sensual. La mare que només veia en ella massa saviesa i provada experiència en l'art de seduir. Però l'obstacle que la mare representava va fer-los més forts i agosarats, va donar encara més sentit a aquell amor feréstec. Fins que van abatre l'enemic amb la mateixa contundència amb què s'aixafa una mosca. I la periodista va mirar-lo amb les retines tremoloses i ell va abaixar el cap mirant la pedra que trepitjaven tots dos. Una pedra freda i envellida que, amb la llum de la lluna, descobria el nom gravat de la mare d'aquell escriptor reputat i hermètic.

Ella es va ajupir, va repassar les lletres gravades a la làpida i va preguntar-li què era l'amor. Però abans que obrís la boca la periodista va recitar que l'amor "és amor quan et fa sentir que el terra que trepitges pot fondre's i tu continuaràs dempeus perquè ella t'ha mirat".

I ELLA els mirava entre els arbres, amb els cabells blancs volant i uns ulls grisos que, efectivament, la feien tremendament bonica. Volgudament sensual. La periodista va entendre el perquè de tot plegat. I malgrat que la lluna i l'amor es donaven la mà al cim d'aquell turó, ella va copsar que es trobava dempeus sobre una lletres que li recordaven que res no justifica els extrems. Ni tan sols l'amor.

I quan la vella va estirar els llavis per somriure-li, la periodista va sentir agulles sota les ungles.

Eva Antón Ferremoné

LA FOSCOR PROTECTORA DE LA MUNTANYA

Uuuuu Uuuuu Uuuuu... sona la sirena. Recullo ràpidament la bateria del llum, me l'ajusto a la cintura i em col·loco el casc.

-Hola Joan!

-Bon dia Quim- em contesta. El sol l'enlluerna i quan es frega els ulls amb les mans, tota la cara li queda ben ensutjada.

-Com està la Manolita?

-Una mica tristoia. Li costa marxar, són tants anys a la colònia! Però, ara ja res ens lliga a Sant Corneli i la meva mare, malalta, ens necessita més a prop seu - diu, mentre baixa del tramvia de la mina.

-Nosaltres hem decidit quedar-nos, perquè, sincerament, a on aniríem? - encenc el llum del casc mentre m'assec al tramvia.

- A reveure! - cridem alhora, mentre els ulls se'ns humitegen. Quantes emocions esclaten avui, un dia que sembla com qualsevol altre, però alhora és tan diferent.

El sotragueig del tren em transporta a un altre món, un món fosc, però que conté la història de les llums i les ombres de tantes famílies. Arribem al final del túnel i cadascú es col·loca al seu tram. La màquina raspall reprèn la seva feina: rac, rac, rac... grata la paret de la galeria i, en pocs segons, comencen a caure la runa i el carbó a la cinta. Rac, rac, rac...

El record fuig cap al meu avi Toni que començà a picar en aquesta mina molt abans que existís tota aquesta maquinaria: cada pedra de carbó que extreia de la roca li segrestava un any de vida. A cop de pic i de pala, i amb l'esmoreïda il·luminació del llumet d'oli, es passava de 12 a 13 hores dins les galeries. La seva única protecció consistia en una boina i unes espardenyas de set vetes, que de cap manera aconseguien protegir-lo de les pedretes que de tant en tant es desprenien del sostre, ni del fred i la humitat que li calava els ossos. Llavors no se'n parlava pas de riscos laborals, tot i que ben reals que eren -quanta gent hem vist morir a la mina!- però sembla que a ningú no li importava.

El meu avi Aureli va ser un home treballador que aparegué a Cercs amb tant sols 10 anys per treure de la misèria la seva mare i els seus germans. El seu pare, el meu besavi, va morir d'un atac de cor amb només 39 anys i l'avi era l'únic fill en edat de treballar, així que va acabar a la mina, on l'única condició per poder treballar-hi era aguantar la feina. Però l'alegria inicial de poder portar un sou a casa va anar esvaint-se poc a poc, desgastada per l'esforç, a base de cops a la panxa de la terra. Va morir esgotat el 1930, amb 42 anys. Jo no el vaig conèixer, però quantes vegades, assegut al terra de la cuina, ben a prop de l'escalfor dels fogons, l'àvia Conxita me n'havia parlat. Era un bon home que s'havia gastat per la seva família, una mica esquerp -com no ho havia de ser si es passava el dia entre pedres i foscor- però tenia un cor noble com n'hi ha pocs, sempre disposat a ajudar i a defensar a qui ho necessitava. Per això, l'àvia deia que gairebé va ser una sort que la mort el sorprengués abans de la revolta de Fígols de 1932, perquè s'hi hauria involucrat el primer de tots i hauria acabat a la presó. Pocs van poder escapar-se'n. El meu pare entre ells, perquè, tot i que ja treballava a la mina, encara era un nen i no el van considerar perillós.

No som gaire polítics a casa, més aviat tant se'ns en dona, però el pare sempre em deia que ell no hi va participar per fer política sinó per dignitat, per justícia. Tan sols tenia 14 anys, però ja en sabia molt d'aquestes coses. Dins les galeries havia après a picar pedra, però també havia après a defensar-se: si no canviaven les

condicions laborals la seva vida seria tan curta com la de l'avi, i es va implicar en la revolta.

Però ja se sap com solen acabar aquestes coses: un parell de dies d'eufòria i, després, gairebé tots empresonats. Potser tot hagués sigut diferent si els militars encarregats de sufocar l'avalot haguessin treballat un dia a la mina: haurien entès, de cop, quin n'era el motiu principal i potser els haurien deixat en pau. Tot i això, no sé si com a conseqüència de les queixes i reivindicacions o com a simple esdeveniment del progrés, sí que hi va haver un canvi: va començar la mecanització.

Durant els anys 30, amb l'electrificació de la zona, es van implantar sistemes de ventilació a la mina que van suavitzar la pudor, la humitat i la falta d'oxigen que s'hi respiraven. Aquest fet, juntament amb la introducció del martell pneumàtic, va provocar un augment considerable en la producció de carbó. L'avi Aureli s'hagués quedat ben bocabadat de veure la incorporació de les locomotores elèctriques per empènyer les vagonetes repletes amb tones de carbó; ell, que havia hagut d'arrossegat a pols, només amb l'ajuda dels seus companys, les carretes carregades fins dalt. Malauradament, mai res és tan bo com sembla. El martell pneumàtic picava amb força, però també tronava amb força i va deixar gairebé sord el pare. Per això no va sentir l'alarma que avisava de la acumulació de grisú i una explosió li segà la vida encara més jove que l'avi. Quan va morir jo tenia 20 anys i en feia 5 que ja treballava a la mina. Com vaig sentir la mort del pare! Va ser com si, a cop de pic i de pala al cor, m'estiguessin arrencant a mi mateix de la roca.

Però em vaig haver d'empassar el dol i vaig seguir treballant a la mina, perquè m'havia convertit en el cap de família. Va ser un any dur, molt dur. Cada vegada que sonava la sirena i havia d'endinsar-me a la foscor de la muntanya se m'encongia el cor i un calfred em recorria de cap a peus. Per sort, el temps és com un bàlsam per les ferides i, poc a poc, la boira que cobria la meva vida es va començar a aixecar, lentament.

El sol va sortir definitivament el dia que vaig conèixer la Rosa. Poc sortia de la colònia -què hi havia de fer fora si tot ho tenia

allà- però la mare em va animar a anar al ball de la festa major de Berga per escampar una mica la boira, mai millor dit. I vet aquí que em vaig enamorar. Vestida amb un vestit de flors que li queia encantadorament fins a mitja cama i amb un somris discret i dolç, la Rosa es va convertir en el motiu de la meva vida i de la meva feina. Ara ja no només picava pedra, sinó que estava començant a construir el meu futur amb la meva futura esposa. D'això en fa gairebé 25 anys i quantes coses hem viscut plegats! Després de tres generacions truncades a la quarantena, jo acabo de passar el mig segle i quan miro enrere no me'n se avenir de quantes coses es poden viure en una sola vida.

Poc després de casar-nos va arribar a la nostra vida en Joanet i, tres anys més tard, la Lolita. Cada cop érem més a casa i la Rosa va començar a ajudar a l'escola de la colònia per guanyar alguna pesseta. Podríem dir que hi feia de tot: netejava, ordenava, cuidava algun nen que es posava malalt i, fins i tot, hi havia fet alguna classe. Poc a poc es va anar convertint en una cara ben familiar per pares i alumnes, per això es van estranyar tant a la colònia quan en Joanet i la Lolita van voler anar a estudiar a Berga. Nosaltres sempre els havíem transmès que per canviar les coses, primer s'ha de saber com fer-ho, i els vam procurar ensenyar tot el que sabíem. Però era molt poc, i ells tenien més inquietud.

Després de l'institut, la Lolita fins i tot ha anat a la universitat. Ha hagut de treballar dur per treure's les castanyes del foc, però ara ja només li queda un any per ser enginyera. Quin goig que fa veure-la estudiar tants números i fórmules! Mai n'he entès res, però sincerament, justament per això n'estic tan orgullós. En Joanet, ha tirat cap un altre camí, des de petit que corria darrera el tren que transportava el carbó, i a dia d'avui és maquinista.

Però la història de la meva família no és res sense la mina, on també hem viscut molts canvis des de que hi vaig començar a treballar. La boina i les espartenyas de set vetes han sigut substituïdes per les botes d'aigua i el casc amb llanterna que ara duc. El martell pneumàtic ha deixat pas a la màquina raspall que grata la paret com fent-li pessigolles per desprendre'n les roques i després triar-ne el carbó. La feina que ara faig, no s'assembla en res a la

que feia el meu avi Aureli, no puc dir que no sigui una feina dura, perquè ho és: la foscor, la humitat i, desgraciadament, tampoc les explosions no s'han aconseguit eradicar, però la successió de revoltes i els avenços tecnològics han provocat una metamorfosi a la mina i ara, per fi, és un treball digne.

Rac, rac, rac... PUM! La caiguda de la runa em retorna a la realitat, i em fixo en la veta de carbó que sembla com una carretera que ressegueix horitzontalment tota la paret i talla la muntanya en dos. Quants cents de milions d'anys han hagut de passar perquè es formessin aquestes vetes negres i preuades. De fet, si sóc sincer, ara ja no ho són tant de preuades, ara es valora més un altre mineral negre, però líquid: el petroli, molt més eficient. Tot i això, a mi m'agrada més el carbó, és una qüestió totalment sentimental i familiar, però també hi ha un toc de seny: fa poc més d'un any el petroli ha originat una gran guerra al Golf Pèrsic; en canvi, ara, ja ningú no se'n preocupa tant del carbó. Això fa que, entre la meua història i la història recent de l'home, tingui una simpatia especial per aquestes roques brillants i negres.

Uuuuu, Uuuuu, Uuuuu... El toc de la sirena em sobresalta i d'una revolada pujo al trenet. Avui, 31 de desembre de 1991, és l'últim dia que s'explota la mina de Cercs i amb el so de la sirena tots els records se m'amunteguen. Ara ja no cal que porti a carregar la bateria del llum. Em trec el casc i m'hi aferro com un nen petit al seu peluix preferit quan té por. Crec que és una espècie de por el que sento ara, perquè, tot i haver vist tants canvis, deixar definitivament la mina em fa basarda. Comença una vida fora de la foscor protectora de la muntanya.

Marina Hoyos Marín

LA SEGUNDA OPORTUNIDAD

Fue un lunes. Eso es lo único científicamente probado de toda esta historia. Como si de un ritual se tratase, los viernes por la noche solíamos comer un bocadillo de fuet, el sábado pizza casera hecha de pan y el domingo... lo que fuese, pero con pan. Ese fin de semana seguimos la liturgia al pie de la letra. Por lo que todos los lunes, tenía que levantarme pronto para ir a comprar el pan. Así que ese lunes abrí la puerta de casa, después las del ascensor y entré.

– ¡El ascensor!- gritó mi marido.

Cuando llegué a la planta baja me sentí excesivamente mareada, así que me quedé en el rellano de la entrada. Tuve que sentarme un rato en los dos escalones y respirar pausadamente. Cuando reuní las fuerzas necesarias para levantarme, me dirigí a la puerta y salí a la calle.

Hacía calor y había una especie de niebla extraña. No es que fuese extraña en sí la niebla, sino que era la primera vez que veía niebla en aquella ciudad. A penas se percibía el parque infantil que teníamos justo delante. Sólo pude distinguir el columpio y algo del tobogán, todo el resto se mostraba ante mí de forma borrosa.

El camino de la panadería fue también extraño. Vi a la gente pasar a mi alrededor y todo me pareció distinto. Sentí una especie de abismo entre esas personas y yo, una fractura no sólo espacial, sino también temporal. No quiero ponerme metafísica, pero lo cierto es que fue esa la sensación que tuve durante toda la mañana.

No recuerdo muy bien cómo, pero después de unas horas llegué por fin a casa. Estaba exhausta y tenía ganas de meterme en la cama y dormir. Simplemente dormir. Al llegar al rellano, y para desgracia mía, alguien había dejado abierta la puerta del ascensor, así lo indicaba la luz de un botón diseñado sólo para esa función. Decidí esperar, pero viendo que nadie se dignaba a apagar la dichosa luz, resolví subir las escaleras. Sólo eran tres pisos, pero se me hicieron eternos. Y por fin llegué. Y bien, aquí llega la parte de la historia en la que me acusarán de ser deshonesto. Pero lo cierto, me crean o no, es que sucedió tal y como voy a contar.

En el momento en que estuve delante de mi puerta, me di cuenta que no había cogido las llaves. Sabía que iba a tener una reprimenda, puesto que, lo más probable, es que Valentina estuviese durmiendo. Mi hija solía dormir hasta las 8 los lunes y martes, y el resto de la semana se levantaba a las 7. Era algo que había hecho desde bebé, y ahora con casi 4 años, seguía con la misma rutina.

Se escucharon unas voces y un “¡Ya voy!” demasiado familiar, tan familiar que incluso antes de saber lo que iba a suceder, un escalofrío recorrió mi cuerpo. Al abrir la puerta la persona que se puso delante mía era yo misma. Yo misma con mi misma ropa, mi mismo color de pelo, mi mismo peinado, mis mismas gafas de pasta roja, mi mismo lunar en la frente. Era yo frente a mí. No sé cuánto tiempo estuve allí parada, mirándome sin que me viera. A mi otra yo, no pareció sorprenderle nada, se limitó a quedarse quieta y cerró la puerta sin compasión. Yo me quedé ahí, con mi ropa, mi color de pelo, mi peinado, mis gafas de pasta roja y mi lunar en la frente.

De repente me vi abajo, en el banco del parque que había

enfrente de mi casa. La niebla seguía igual, y por eso seguía viendo sólo el columpio y una parte del tobogán. Las horas siguientes fueron muy intensas. Dentro de mí había un enjambre de pensamientos dispersos que zumbeaban. Si hubiese podido pensar con tranquilidad durante tres minutos, quizás lo hubiese entendido al momento, pero aquellas ideas corrían por mi mente a una velocidad pasmosa.

“¿Será una impostora?, ¿será mi doble?, ¿existirán los mundos paralelos?” Tras pensar esto último me sentí ridícula. ¡Cuántas veces le había echado en cara a mi marido la creencia en aquellas naderías conspiranoicas! “Pero, ¿y si al final es cierto?, ¿y si existen mundos paralelos y me ha tocado a mi vivir esta experiencia?” Ya me veía yo defendiendo teorías que hasta aquel momento había considerado ridículas y propias de gente insensata. La cuestión era ¿cómo iba a convencer a mi marido? Porque una cosa es decir “querido, ¿te imaginas que tuviésemos un doble?, ¿qué harías si encontrases a mi otra yo?” Y otra cosa bien distinta era presentarme un lunes con el pan en la puerta de mi casa y decirle que aquella persona que tenía mi misma ropa, mi mismo color de pelo, mi mismo peinado, mis mismas gafas de pasta roja, mi mismo lunar en la frente no era yo misma, o al menos, no era existencialmente yo. Claro que aquí podía abrirse por mi parte una diatriba contra aquella idea de que el cuerpo es el envoltorio del alma, y que mientras el cuerpo se pudre, el alma queda incorruptible y es la verdadera esencia del ser humano. ¡Pero qué desfachatez era aquella! ¡Todo el mundo sabe cuán corrupta puede ser un alma, y cuán bello y armonioso puede ser un cuerpo!

La niebla seguía estando presente cuando de repente me di cuenta que no tenía el pan. No recordaba haberlo dejado en ningún lugar. Entonces pensé que debía recuperarlo cuanto antes, porque esa era la única prueba de que yo era yo. Si lo recuperaba, podía entrar en casa y explicárselo todo a mi marido. Estaba claro iba a ser difícil, pero lo del pan lo facilitaría todo. Entraría en casa y le diría que había ido a la panadería como cada lunes, porque los fines de semana solíamos comer pan.

Eso era, sin duda, la prueba irrefutable que la verdadera Lucía era yo y no la otra.

Volví a recorrer las calles, en busca del pan perdido. Esta vez el abismo entre las personas que paseaban se había acentuado, y cada vez que una de ellas pasaba por mi lado, sentía esa irreflexiva atracción del ser humano hacia lo amenazante. Tuve la tentación de acercarme a una de ellas y preguntarle algo. Pero el enjambre de mi cabeza seguía sin dejarme pensar. Y fue entonces, sin más, cuando comprendí la peligrosa situación en la cual me hallaba. Mi hija Valentina estaba con la impostora. Quizás en el mundo paralelo, mi otro yo era una auténtica Lady Tremaine, y Valentina la pobre, a sus cuatro años, ya estaba preparando el desayuno y haciendo las camas. Así que resolví volver a casa y alejar a mi hija de las garras de esa bruja.

Pero lo que parecía fácil, se volvió complicado. Mis piernas no seguían las órdenes de mi cabeza, sino que simplemente vagaban, como si el timón de la barca se hubiese roto, o como si, a falta de moneda de oro, no tuviese ningún Caronte de guía. Intenté coordinar mis pensamientos para que ahora, en vez de buscar el pan, pudiese volver a casa. Sin embargo, la barca iba a la deriva. A pesar de la enorme dificultad del viaje, logré avanzar lo suficiente como para comprobar con mis propios ojos que la impostora había salido de casa. Y no sólo eso, sino que la embaucadora había conseguido arrebatarme la bolsa de pan. Pasó caminando a paso firme por la acera de enfrente y se dirigió hacia la panadería. Por un momento me entraron ganas de salir detrás de ella y estrangularla con mis propias manos. Pero luego recapacité. Podía ser peligroso matarla, y no me refiero al hecho judicial, sino a la cuestión de si se podía destruir mi otro yo de ese otro mundo. Recordé que mi marido, fanático de los fenómenos extraños, me había contado que si uno de esos yos desaparecía, tenía graves consecuencias en el otro mundo. También había otro motivo que, por razones obvias, me interesaba más. Si mataba a mi Dorian Gray, quizás moriría yo en vez de ella. No, no me pareció lo más acertado. Y luego, claro, estaba la ley de la ventaja. Si mi doble estaba comprando

el pan, podía llegar a casa y contarle todo lo que había sucedido a mi marido, además de proteger a mi hija. Podía también llegar y no decir nada, poner alguna excusa con lo del pan y esperar. Y entonces hacerle la misma jugarreta a esa otra yo.

Mientras decidía que dos estrategias llevaría a cabo, reuní las fuerzas físicas y psicológicas suficientes para regresar. Llegué a la esquina y me detuve en el semáforo. Seguro que pensarán que en una situación así, es absurdo pararse y esperar a que esté verde para cruzar. Sí puede ser que sí, pero lo cierto, y puesto que no quiero faltar a mi rigor científico, es que sucedió tal cual. Me detuve y esperé. A esas horas, la panadería estaría repleta, con lo que tenía tiempo de sobras.

- Mamá, ¿por qué no compras pizza para mañana?
- Podemos hacerla nosotros con el pan que tenemos.

Aquella conversación me vino súbitamente. Mientras esperaba el semáforo, no me había dado cuenta que estaba delante de la tienda donde comprábamos la fruta y los yogures. Tras recordar la conversación, o más sinceramente, tras escucharla de nuevo, maldije el momento en que decidí seguir con el estúpido ritual del pan y el fin de semana. Estaba segura que de haberle dicho que sí a Valentina, ahora mismo estaría en casa desayunando tranquilamente con ella y mi marido.

Movida por ese estado de extrema urgencia, logré llegar a casa por fin. Abrí la puerta con más fuerzas que nunca y esperé el ascensor, que seguía teniendo encendido el botón de puerta abierta. “¡El ascensor!” Entonces lo comprendí y recordé todo. El ascensor estaba roto. Se había estropeado el domingo por la tarde. Se había quedado entre el quinto y cuarto piso, pero lo peligroso era que las puertas se podían abrir desde cualquier piso. No era la primera vez que sucedía, pero sí la primera vez que lo olvidaba. Había saltado al vacío, me había golpeado la cabeza y había muerto al instante. Creo que no sufrí nada, no tuve tiempo.

Conmovido por mi desdicha, mi ángel de la guarda, había resuelto la historia a lo Capra. Había decidido darme una

segunda oportunidad, retrocediendo algunos planos del film hasta el momento en que abría la puerta, encendía la luz de la escalera y veía en plano detalle: “Peligro, ascensor estropeado. No abran la puerta”. Cerré los ojos y dormí profundamente, como nunca he dormido en la vida, al menos, como nunca he dormido en mi primera vida.

Elena Polanco Durán

UN LABERINTO A RITMO DE AUTUMN LEAVES

Una luz tenue iluminaba el pequeño escenario del Jazz Café. Aún quedaban algunas horas para que se abrieran las puertas y una marabunta de gente llenase el local con sus charlas intrascendentes y sus risas despreocupadas. De momento estábamos los dos solos. Él ensayando y yo bebiendo. Me gustaba verle así, tocando en la penumbra mientras el whisky me adormecía. Lo escuchaba con los ojos cerrados siguiendo la estela de su saxo que lo inundaba todo, dando zarpazos para agarrarme al aire denso de la noche y evitar así darme de bruces contra el silencio frío si él dejaba de tocar. Y lo hizo. Lanzó el saxo contra el suelo, con rabia. Me sobresalté ¿Qué haces Johnny? Lo has machacado, ahora tendremos que conseguirte otro saxo, dije. Es que he perdido el hilo, dijo, ¿El hilo?, ¿qué hilo?, el hilo que salía de mi cabeza, ya sabes, de mi cerebro hacia el saxo, ese hilo, dijo. Pero no hacía falta que destrozases el saxo, ahora ya no sirve para nada. Y entonces apartó la silla, se sentó frente a mí y me miró fijamente con esos ojos de lunático lúcido que se le ponen justo antes de soltar una de sus peroratas sin sentido para los que no estamos dentro de su cerebro. Es que tenía una música en mi cabeza, Bruno, dijo. ¿Era lo que estabas tocando?, sonaba realmente bien, dije. No, no era eso, bueno, sí, sí pero no, dijo. Hizo una pausa y ahora parecía triste, profundamente

triste. Oye, Johnny, tienes que dejar de meterte esa mierda, no te sienta bien, dije, ahora vamos a tener que conseguirte otro saxo. No es eso Bruno, es que tenía una música en mi cabeza, dijo, ya sabes, como una cancioncilla que no te puedes quitar de encima y que vas tarareando a todas partes y era perfecta, dijo, realmente estupenda y pensé que podría tocarla exactamente igual a cómo yo la estaba escuchando aquí dentro. Se señaló la cabeza con el dedo índice. Que solo tenía que seguir ese hilo que agarraba con mis dedos y mi aliento y que la música saldría sola, pura, limpia, como yo la imaginaba, dijo. Es como lo de ese chaval, ese que se adentró en el laberinto para matar al monstruo, ¿cómo se llamaba? Minotauro, dije. No, el otro, el muchacho. Teseo, dije. Sí, ese es. Pues bien, su chica le dio un hilo para que encontrase el camino de vuelta, para que no se perdiera en la oscuridad como les había pasado a los otros que lo intentaron antes y él fue valiente, seguro que tenía miedo porque no era estúpido pero lo hizo igualmente. Agarró fuerte la madeja y se adentró en el infierno del laberinto. Estoy convencido que debió encontrar los huesos de los otros, ¿no lo crees, Bruno?, pero no desistió porque tenía su guía, algo muy simple que lo conectaba con la luz, dijo. Mató al Minotauro y después ya solo tuvo que seguir el hilo para ponerse a salvo, ¿entiendes? Un hilo que se adentraba por todos los recovecos del laberinto del que nadie jamás había conseguido salir. Murió mucha gente ahí dentro, Bruno, perdidos y asustados hasta que el monstruo les daba caza. ¿Te lo imaginas?, ¿el miedo devorándote el cerebro? Pero no un miedo cualquiera, no, dijo, un miedo atroz, que te vuelve loco. Saber que estás irremediabilmente perdido en la oscuridad, con un monstruo que quiere desmembrarte. Pero Teseo solo tuvo que seguir el hilo y volver junto a Ariadna. Qué pedazo de mujer esa tal Ariadna. Inteligente. Le salvó la vida. Pero, ¿qué hubiera pasado si se le hubiera perdido el hilo?, dijo. Imagínate, no lo habría matado el Minotauro porque él ya lo mató primero. Pero ahí había otro monstruo, otro monstruo, Bruno, ¿sabes cuál es? No, no lo sé, Johnny, dije. Es el laberinto, dijo. Imagínate, sin el hilo se habría pasado días y días dando vueltas, perdido en la oscuridad, sin comida y al final se habría muerto de

sed medio loco por la desesperación, dijo. Pues yo he perdido el hilo, Bruno, lo he perdido, tengo un laberinto de pentagramas en mi cabeza y pensé que podría coger un hilo y tirar de él y que después solo tendría que seguirlo, tranquilamente, sin prisas, solo seguir el hilo y ya está, sería capaz de tocar esa canción exactamente igual a como la había imaginado, igualita, pero no, se me fue el hilo, Bruno, se me ha roto y ahora estoy condenado a vagar por el laberinto, con ese monstruo muerto rondando por ahí, porque el hilo era la vida y sin él ahora solo me queda seguir a ese puto toro hasta las tinieblas. ¿Sabes a lo que me refiero, Bruno, lo sabes?, dijo. Claro, Johnny, claro que lo sé, dije. ¿Por qué no te tomas una copa?, te sentará bien, dije. Sí, vamos a tomar una copa, me sentará bien, dijo. Nos levantamos y me siguió dócilmente hasta la barra, con la mirada baja. Te conseguiremos otro saxo, dije.

Fui un cobarde esa noche, debería haberle dicho que sabía exactamente a qué se refería con todo aquello del hilo y del laberinto y de los monstruos y sin embargo lo traté como a un lunático. Debería haberle dicho que yo también tengo un laberinto de letras y frases rondándome por la cabeza, como una cancioncilla pegadiza y que lucho por tirar del hilo que me lleve a escribirla en un papel en blanco, perfecta, luminosa, exactamente igual a como la imagino en mi cerebro.

Pero no lo hice, solo le dije que le conseguiría otro saxo.

Ajuntament de Terrassa

Cultura
www.terrassa.cat/cultura

Compromís amb
el llibre blanc
de la cultura
a Terrassa

ATENEU

TERRASSENCA